

El civisme i el respecte

Una de les qüestions fonamentals a l'hora de viure en societat és saber compartir, des del respecte i el civisme, espais i situacions en una societat en què malauradament sembla que valors com aquests no estiguin gaire a l'ordre del dia.

Com a regidora de Governació de l'Ajuntament de la Ràpita, em preocupa molt constatar que el civisme no viu els seus millors dies. No cal que recorrem als tòpics de mirar enrere per veure com hem canviat com a societat, no es tracta de pensar que avui ja no ens adrecem als nostres mestres o a les persones més grans amb el tractament de "don" o "donya". El respecte és molt més que un mot de cortesia, però aquesta simple paraula sí que és veritat que implicava també unes determinades formes de comportament que són molt diferents de les actuals, quan també eren més freqüents fórmules com el "bon dia" i les "gràcies" o saber apreciar i conservar les poques coses de què podíem gaudir.

És evident que faig una generalització, perquè sortosament no tothom actua igual -estaríem perduts- però només cal fer un cop d'ull als carrers dels nostres pobles i ciutats per veure que s'han perdut molt les formes i les normes de respectar i de cuidar. Tenim un problema d'educació

i de civisme, que s'exemplifica en tres casos que ocasionen força maldecaps al veïnat i a les persones que han de vetllar per la convivència ciutadana.

Parlem de la neteja i recollida dels excrements que deixen les nostres mascotes quan sortim a passejar pel carrer. Una qüestió que és de sentit comú: si la meva mascota embruta, jo com a propietari ho netejo. Simple i fàcil d'entendre. Igual que netejo a casa meva, netejo el carrer del meu poble, perquè també és meu i l'he de compartir amb d'altres persones que mereixen trobar-lo en les millors condicions possibles.

Parlem del soroll urbà, dels horaris en què puc o no puc posar la música a un volum més elevat, o de quan poso una rentadora; o del soroll que fa el tub d'escapament d'una moto que eixorda de manera escandalosa quan accelera en el silenci de la nit. Parlem de respectar les hores de descans del veïnat i de saber conviure en cases de carrers estrets o en edificis de molts d'habitatges.

I parlem del nostre entorn comú. Hem de ser conscients que el manteniment de tot el mobiliari urbà, així com la neteja de tota la població, recau sobre els impostos que tots els ciutadans paguem al nostre municipi; per això mateix, si entre tots cuidéssim el nostre

entorn, no caldria invertir tants diners en el manteniment i en podríem invertir més en l'adquisició i ampliació de serveis perquè tothom en pogués gaudir. Quants de diners "llancem" per a arranjar banquetes, papereres, fanals, parets guixades, vidres i senyals trencats per actituds incíviques, per vandalisme...! De vegades penso que no som conscients dels desperfectes o destrosses que fem amb actes tan simples com que la mascota embruti o faci els seus orins als fanals, als semàfors o al mobiliari urbà: si ho fóssim, estic segura que ho evitaríem.

Hem de recuperar l'estima pel nostre entorn i el respecte pels nostres conciutadans. Hem de cercar actituds que ens apropin al civisme, al plaer de compartir i de conviure, a tornar a escoltar les necessitats de l'altre, les seves queixes o problemes; vetllar per tenir cura d'allò que és de tothom, el nostre medi més proper, els nostres carrers dels nostres pobles. Perquè no ho oblidem: són nostres, teus i meus. Per a compartir-los i gaudir-los, però també per a mantenir-los i cuidar-los. Des del respecte, l'educació i el civisme, per una més feliç convivència.

Conxi Vizcarro
Regidora de Governació